El passat blanc-i-blau de Francisco

L'entrenador del Girona va jugar del 1995 al 1999 al juvenil de l'Espanyol, on va coincidir amb Tamudo i Capdevila, i va fer un «màster» de futbol i vida

En un moment tan estrany com l'actual, en què el contacte amb l'afició és inexistent, Francisco Rodríguez s'ha convertit en un dels referents del Girona. A banda de l'entrenador i el líder d'un vestidor que hi creu fermament, l'andalús també ha hagut de ser sovint el portaveu del club durant les conferències de premsa amb un missatge d'humilitat i ambició alhora, que cala. Pencaire com pocs, Francisco va patir molt la patacada del no ascens contra l'Elx [https://www.diaridegirona.cat/girona-fc/2020/08/23/girona-elx-primera-diviso/1058907.html] i intenta, amb el planter que té enguany, tornar a engrescar entorn i afició. Tothom és conscient que pujar directe és impossible però la via del play-off no queda tan lluny. El primer pas serà dissabte a Montilivi amb la visita del líder i totpoderós Espanyol. Un rival de màxima dificultat i que desperta connotacions especials per a un Francisco que, al seu cor, entre el blanc-i-vermell del seu Almeria i del Girona, hi té un raconet de blanc-i-blau. L'origen de tot plegat va ser l'estiu del 1995 quan Francisco, amb 17 anys va ser fitxat per l'Espanyol per viure el seu Erasmus particular a la residència que tenia el club blanc-i-blau al barri de Gràcia. Dos anys (1995-97) dels quals en guarda un gran record, bons amics i que li van servir per «conèixer el futbol professional» i «sobretot», per «formar-se com a persona».

Francisco de seguida va fer pinya amb els malaguenys Gonzalo Torralba i Raúl Solero, Churri, que, juntament amb el gallec Silvio Villar, eren els seus companys d'habitació. «Tinc una gran estima a dos jugadors de l'època, Marc Callicó (exjugador del Girona), i Albert Martínez. Les seves famílies em van ajudar molt i encara mantenim el contacte», revela. No van ser els únics amb qui Francisco va estrènyer lligams aquells dos anys. De fet, l'andalús va començar a conèixer les comarques gironines 25 anys abans d'entrenar el Girona de la mà de Marquitos Cabezas, que se l'enduia els caps de setmana cap a Vilajuïga a passar el dia amb la seva família i amics. «Es van portar molt bé. Recordo que em quedava a casa seva a Vilajuïga amb la seva família. El seu pare (Manel) era entrenador i el seu germà (Txiki) també jugava. Jo estava sol, lluny de casa, sense els pares ni ningú i trobar algú que m'acollís i em deixés estar a casa seva em donava molta estabilitat emocional», confessa. Marquitos detalla les excursions de Francisco a l'Alt Empordà. «Quan teníem festa, com que no podia anar-se'n a Almeria, me l'enduia a casa, a Vilajuïga. Agafàvem el tren tots dos i veníem cap aquí. Estàvem amb els meus amics i el meu germà i algun cop anàvem a fer el toc a Figueres o Roses. Li agradava molt l'ambient». Marquitos també descriu que Francisco «era molt simpàtic, no tenia res de tímid i li agradava molt xerrar».

Un altre dels seus companys a la Residència era David Sánchez. L'exlateral del Girona (07-09) recorda que Francisco, de jove, «ja era molt centrat i amb les idees clares» i assegura que no l'ha sorprès veure'l entrenar al màxim nivell «tan jove». Per la seva banda, el també exdefensa blanc-i-vermell, Sergio Pedregosa (02-03), recorda un Francisco «molt bromista». «Fèiem vida junts amb Churri, Gonzalo i ell anàvem a veure el primer equip a Sarrià i ens ho passàvem molt bé», explica.

Francisco no només jugava sinó que també estudiava i es va treure un mòdul d'administració durant aquells dos anys. La vida esportiva, això sí, la vivia amb la mateixa passió i intensitat amb què ho fa ara des de la banqueta. Recorda com quedava «bocabadat» quan cada dijous José Antonio Camacho organitzava un partidet d'entrenament del primer equip contra el juvenil. «S'assegurava així que guanyaven sempre. Ens fotien pallisses, però era una passada jugar contra gent com Lardín, Raducioiu o Francisco (sevillà internacional)». La bona trajectòria amb l'Espanyol li va permetre fins i tot defensar la samarreta de la selecció catalana juvenil. «Vam guanyar un campionat d'Espanya i tot!», recorda el tècnic que va compartir selecció amb Gerard López, Ferrón o Hammouch, ara a l'àrea esportiva del Girona.

La forta competència a la davantera del planter espanyolista amb Tamudo, De Lucas o Albert Martínez va fer que al cap de dos anys, se li acabés l'aventura catalana a Francisco. «Casanova em va oferir d'anar cedit a l'Hospitalet, però jo entenia que no era el que cercava. Vaig decidir que per jugar a Segona divisió B ja ho podia fer a casa al Poli Almeria i vaig decidir tornar». Malgrat tot, Francisco no té guarda cap mala paraula a ningú. «Al contrari. Estic molt agraït a l'Espanyol. M'hi vaig formar i a casa meva guardo samarretes del club. Sempre serà especial», admet, abans de retrobar els blanc-i-blaus dissabte.

Font del document:
https://www.diaridegirona.cat/girona-fc/2021/01/20/passat-blanc-blau-francisco/1084234.html?utm_source=rss